

**Bruno Paz Mosqueiro , Marco Antˆonio Caldieraro ,
Mateus Messinger , Felipe Bauer Pinto da Costa , John Peteet ,
Marcelo Pio de Almeida Fleck**

دینداری، معنویت، احتمال خودکشی و رهایی از علائم افسردگی. یک تحقیق 6 ماهه آینده‌نگر دوره سوم بیماران برزیلی

دینداری و معنویت (Religiosity and spirituality) به‌طور افزایش‌دهنده به‌عنوان جنبه برجسته‌ای در ارزشیابی بیماران افسرده شناخته می‌شوند. با این حال تحقیقات کمی نتیجه تاثیر (R/S) بر روی بیماران دارای افسردگی مزمن یا شدید را مورد بررسی قرار داده‌اند. تحقیق حاضر ابعاد تاثیرات مختلف دینداری در درمان بیماران افسرده برزیلی مرحله سوم را مورد بررسی قرار داد که درجه بالای ریسک خودکشی در ابتدا و بهبود علائم افسردگی در یک دوره 6 ماهه اندازه‌گیری شد. از 277 فرد مصاحبه شده، 226 نفر افسرده تشخیص داده شدند و 192 نفر در پیگیری مورد بررسی قرار گرفتند. دینداری توسط شاخص مذهب دانشگاه دوک ارزیابی شد که شامل 3 بعد دینداری (دینداری سازمانی، دینداری غیر سازمانی، دینداری درونی) است. دیگر شاخص‌های پیش‌بینی‌کننده نتایج عبارت بودند از پرسشنامه صدمات مربوط به دوران کودکی (CTQ)، رتبه‌بندی بیماری (Maudsley) مطالعه اثرات درمانی حمایت اجتماعی (MOS)، معنویت سازمان بهداشت جهانی (MSM)، ابزار دینداری و اعتقادات شخصی (WHOQOL-SRPB) و درجه افسردگی Hamilton (HAM-D). نتایج نشان داد که تقریباً نصف بیماران (46.1٪) قبلاً اقدام به خودکشی کرده‌اند. مدل‌های عود خطی مشخص کرد که تمایلات مذهبی، دینداری درونی، با امتیاز احتمال خودکشی رابطه عکس دارد. در پیگیری آینده‌نگرانه 16.7% بیماران بهبود علائم افسردگی را نشان دادند.

تمایلات مذهبی به‌عنوان پیش‌بینی‌کننده اصلی بهبودی شناخته شد. یافته‌ها اهمیت گرایش به دینداری/معنویت را در اصلاح درمان‌ها و تسریع بهبود، مخصوصاً در بین بیماران با افسردگی حاد دارای ریسک خودکشی بالا را نمایان می‌سازد.